

כל ימי נזרו, (15) קדוש הוא לד' [גופו קדוש הוא לה' מלהיטמא למתים]. (16)

[ואפילו] לאכיו ולאמו ולאחיו ולאחתו (11) לא יטמא (12) להם במתם, כי נזר [כתר (13)] אלהיו על ראשו. (14)

סימן קמב אות ג], ואילו לאו ד"לא יטמא" הוא עובר בכל אופן שנטמא במת, בין שהכניס חוטמו לאוהל המת, ובין שנגע או נשא את המת, [ראה נזיר מב ומג].

13. כפי שתרגם אונקלוס "כלילא", וכן כתבו כל הראשונים בנויר ד א.

14. כתב רש"י בשיר השירים ז ו על הפסוק "ודלת ראשך כארגמן מלך אסור ברהטים" שמו של מקום קשור בתללים, שנאמר "נזר אלהיו על ראשו".

15. מסתבר שכונת הכתוב היא: כי כל ימי נזרו קדוש הוא לה', והוא נתינת טעם למה שאמר הכתוב למעלה שהוא אסור ליטמא למתים.

16. א. בגמרא נזיר ט א מבואר, שניירות דומה להקדש, ולבית שמאי הסוברים שאין שאלה בהקדש, הוא הדין שאין שאלה בניירות; ופירשו התוספות שם את הטעם, משום שהנזיר נקרא קדוש, שנאמר קדוש יהיה גדל פרע שער ראשו; ומיהו לפי מה שפירש רש"י שהפסוק קדוש יהיה גדל פרע, היינו שהשער הוא קדוש, אם כן היה לתוספות להביא את הפסוק "כל ימי נזרו קדוש הוא לה'" שזה באמת על קדושת גופו.

ב. בגמרא נזיר יז א ובשבוועת יז א דנה הגמרא לדמות, דין ביאת מקדש בטומאה לדין הנזיר שאסור בטומאה, וכשם שהנטמא בעזרה עצמה באונס אינו חייב על מה ששהה במקדש אלא אם שהה כדי שיעור השתחויה מהלכה למשה מסיני, הוא הדין בנויר שנכנס לבית הקברות בתוך שידיה [החוצצת בינו לקבר] ופרע אחר מעליו את המעזיבה ונטמא, ושהה שם פחות משיעור כדי השתחויה שאינו חייב, [כן

וכל משרת ענבים שאלו אינם אלא משמרת לייך, כדי שלא יבוא הנזיר לשתות ייך", הרי שאף דברים אלו שלא נאמר בהם "כל ימי נזרו", אינם אסורים אלא משום משמרת לייך, וצ"ע; ובמדרש שם אות ט איתא על הפסוק מכל אשר יעשה מגפן הייך מחרצנים ועד זג לא יאכל "מכל אשר יעשה מגפן הייך, עשתה תורה סייג לדבריה, שלא יאכל ולא ישתה מכל דבר הנעשה מגפן הייך, כדי שלא יבא לשתות, מתלא אמר: לך לך אמרין לנזירא, סחור סחור לכרמא לא תקרב".

10. על פי רש"י ואבן עזרא באמור כא יא על הפסוק בכהן גדול "על כל נפשות מת לא יבא"; ואולם לאו דוקא באוהל המת הוא שאסור הנזיר לבוא, אלא אסור בכל טומאת מת בין באהל בין במגע ובין במשא, וזהו נלמד ממה שאמרה התורה בפסוק ז' "לא יטמא", ושם יתבאר.

11. א. כונת הכתוב לומר, שאפילו לקרובים שכהן הדיוט מיטמא להם, אין הנזיר מותר ליטמא; ומה שלא הזכיר "בנו ובתו ואשתו" שהם משבעת הקרובים שכהן הדיוט מטמא להם, ראה מה שכתב ב"טעמא דקרא".
ב. אבל למת מצוה הרי הוא מיטמא, ובגמרא נזיר מח הוא נלמד מדרשת הכתובים.

12. שני לאוין יש בטומאת מת לנזיר, האחד: לאו ד"לא יבא" והשני לאו ד"לא יטמא", וחילוק יש ביניהם, שלאו ד"לא יבא" אינו עובר אלא כשנכנס כולו באוהל המת, ונחלקו אחרונים, אם לאו זה הוא דוקא כשהיה הנזיר והטומאה תחת אוהל אחד, או אף כשהאהיל הנזיר על הטומאה וכיוצא בזה, ראה מנחת חינוך הנדמ"ח מצוה שעו אות ב, ובחזון איש נזיר